

1867-02-06

Afsender

J. C. Jacobsen

Modtager

Carl Jacobsen

Type:

Brev

Sprog:

Dansk

Generel kommentar:

J. C. citerer forkert fra Figaros
Bryllup (Figaros Bryllup akt 5, scene
7) Der skal stå 'Je l'aime beacoup,
mais trois ans d'union rendent
l'hymen si respectable'

Afsendersted:

København

Arkivplacering:

Uden FA-nummer, æske F 3,1

Emneord:

Familieliv

Dokumentindhold

Et strengt og faderligt brev om Carls 'intellektuelle og moralske slaphed'. Om forholdet til Emilie Djörup.

Transskription

D 6 Februar 1867

Kjære Carl!

Jeg kan ikke dølge for Dig, at dit første Svar gjorde et meget uhyggeligt Indtryk paa mig, thi det bar Præget af en intellectuel og moralsk Slaphed hos Dig, som jeg ikke havde ventet at finde i en saadan Grad. Der var neppe Spor af en fornuftig Tanke eller af den mindste Overveielse, men kun Declamation og en utrolig Selvtillid. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde svare derpaa, uden at blive strengt revsende eller raillerende og begge dele vilde jeg nødig. Det er mig derfor overmaade kjært, at Du i dit sidste Brev som jeg modtog idag, øiensynligt viser at Du selv har følt hvor uheldigt dit første Brev var og har skyndt Dig at udlette Indtrykket deraf. Jeg vil derfor see bort fra det første (hvorvel dét, at Du har kunnet skrive et saadant Brev er et betegnende Charactertræk) og holde mig til det sidste. Du synes nu selv at erkjende, at Spiren til din Tilbøielighed var Tilfældighedens Værk og at den savnede en virkelig Grund. Du vil da ogsaa nu indsee, at Du begik en stor Daarskab ved, i den Alder Du var i og saa umoden som Du var, at hengive Dig dertil og endog at lægge den for Dagen uden først at prøve Dig selv og vente indtil Du havde erhvervet en Smule Menneskekundskab. Du vil vist ogsaa nu kunne indsee det ubesindige i at indlede

en saadan Forbindelse paa en Tid, da Du ikke var Andet end din Faders Søn, uden at forvise Dig om at din Fader kunde og vilde billige det, især da I begge maatte vide, at dette var idetmindste høist usandsynligt. Det er denne Letsindighed, som Du nu bærer Frugterne af.- At jeg ikke kunde have den mindste Tillid til en under saadanne Omstændigheder opstaaet og udviklet Tilbøieligheds Værd, vil Du nu indsee var en Selvfølge og Du vil ogsaa nu kunne fatte, at det var min ufravigelige Pligt, som Fader at afvende den ulykke som denne din Letsindighed kunde og efter al Sandsynlighed vilde medføre. Desværre blev jeg ikke deri understøttet af min stakkels,

characterløse Svoger. Denne første Act vil Du imidlertid nu helst see bort fra og Du dvæler derimod med Varme ved Nutiden og nu mener Du at have faaet fuld Sikkerhed og et soleklart Beviis for at din Følelse er ægte og kan holde ud for hele Livet. Du anseer det for aldeles utroligt at Din Følelse endnu skulde kunne være en blot Forelskelse og ikke virkelig Kjærlighed. Det kan jeg godt forstaae, thi Du har ikke seet, hvad jeg, saavel som vistnok de fleste ældre Folk, har været Vidne til, at Forelskelser der havde været nok saa brændende som din og varet længere end din, dog ere sporløst forsvundne, naar Øiet omsider aabnedes for den virkelige Sandhed. Desværre er det ikke

tilladt at navngive bestemte Personer, som endnu leve. I eet af de Tilfælde jeg har for Øie og som varede længst, udøvede en ydre Modstand, som kun kunde forudsee det, en stærkt pirrende Indflydelse, ja en voldsom Spore. At din Forelskelse altsaa ikke alene har kunnet holde sig men endogsaa er tiltagen i Intensitet under Adskillelsen i Rum, men med en stadig Udvexling af Alt hvad unge Menneskers Kjærlighedsbreve kunne indeholde af Sødt og Fortryllende, er intet Under, men heller intet Beviis, thi dette Forhold har ikke givet Leilighed til nogen Prøve.- Tvertimod, Du siger selv, at Du, medens Du var herhjemme og Personlig mødtes med E, ikke var blind for hendes Mangler og endog forholdt Dig kritisk, men nu er Kritiken forstummet, "nu kritiserer Du ikke".- Dette er netop det ulykkelige ved det nuværende Forhold, at Kritiken d.e. Reflectionen, der alene kan lede til Erkjendelsen af det Virkelige, aftager og at Illusionen i samme Grad tiltager, Illusionen om en "fuldstændig Harmonie" for hele Livet hvorfor Betingelserne ikke ere tilstede og maaskee aldrig komme.- Du mener "at jeg ikke troer Dig istand til at elske varigt og sandt"; Nei, det er ikke ustadighed jeg frygter hos Dig; men det jeg nærer stærk Tvivl om, er for det første, om Du er istand til

at elske og dernæst om Du, naar Du kommer i den Alder, hvor der kan blive Tale om en Forbindelse og hvor Spørgsmaalet definitivt skal afgjøres, om Du da kan elske den Quinde, Du i din tidligste Ungdom forgudede.- For et Aar siden var Du ikke istand til at elske, thi da var der ikke Spor af Ydmyghed og Selvfornægtelse i dit Sind, disse første og uundværlige Grundbetingelser for Kjærlighed.- De sidste 3/4 Aars Ophold i Udlandet have som jeg haaber bidraget Noget til at hæve denne Grundmangel, men nogen Prøve har Du ikke havt Leilighed til at bestaa og jeg har vistnok selv Skyld i at denne Tid ikke har været mere

frugtbringende idet jeg altfor meget har banet Veien for Dig.- Men selv om Du havde havt flere Prøvelser end Tilfældet er, vilde det være barnagtigt sangvinsk at troe, at en Characteer som din, der for et Aar siden aldrig havde bragt et eneste Offer af et kjærligt Hjertes Tilskyndelse, allerede nu skulde være aldeles og varigt omvendt og nu skulde være istand til at bringe ethvert Offer, nu skulde have tilegnet Dig Ydmyghed og Erkjendelse af hvad Du fattes. Tænk paa dit forrige Brev. Naar Du nu skildrer mig din Henrykkelse og din Trang til at dele (d.e. at nyde) Alt med hende, osv og da spørger mig om dette ikke er et Vidnesbyrd om Ægtheden, om det væsentlige om det ene Fornødne, saa maa jeg gjøre Dig den Sorg, at sige Dig med

II

Haanden paa Hjertet: Nei, kjære Carl, troe ikke det.- Dette er kun et Vidnesbyrd om en Længsel efter Kjærlighed, et nydeligt poetisk Sværmeri, der idealiserer sin Gjenstand og svælger i Nydelse af den rundelige Betaling, der gives i samme Valuta. Dersom Du havde den Erfaring, som Du fuldstændigt mangler, dersom Du havde seet eller selv erfaret at denne sværmeriske Begeistring hos ædle Mænd kan opstaae gjentagne Gange for flere forskjellige Quinder, saa vilde dette være dig soleklart. Det er netop det farlige ved den første Forelskelse især i en umoden Alder, at Maalestokken, at Betingelsen for en Selvprøvelse, for at skjelne mellem Skin og Virkelighed, mangler.- Derfor gives der saamange ulykkelige Forbindelser i Forhold til de lykkelige.- Men forstaae mig ret, fordi et saadant Sværmeri er saare langt fra at være virkelig Kjærlighed, derfor er det naturligviis ikke umuligt at det kan blive dertil, naar Betingelserne ere eller komme tilstede. Men for at en Følelse kan blive til sand Kjærlighed og for at denne kan blive varig fordres forskjellige væsentlige Betingelser, som den sværmende Ungdom ikke fatter og ikke aner. Der fordres ikke alene en vis Overensstemmelse men ogsaa en vis Forskjellighed, thi ellers bliver Harmo-

nien kjedelig og Kjedsomhed er Kjærlighedens Grav. Der er en slaaende Sandhed i de Ord, som Beaumarchais - der er en skarp og fiin Menneskekjender - lægger Grev Almaviva i Munden. Han siger om Grevinden: Je l'aime beacoup, mais trois ans d'hymen rendent l'hymen si "respectable"! og han føler Trang til: moins d'uniformité, plus de piquant dans les manières, un, je ne sais quai, qui fait le charme,

quelques fois un refus. Nos femmes croient tout accomplir en nous aimant: cela dit une fois, elles nous aiment et sont si complaisantes et si constamment obligeantes, et toujours, et sans relache, qu'on est tout surpris un beau jour [soir] de trouver la satiété où l'on recherchait le bonheur.-- C'est qu'elles n'étudient pas assez l'art de soutenir notre goût, de se renouveler à l'amour, de ranimer [pour ainsi dire] le charme de leur possession pour celui de la variété-- Changerons-nous la marche de la nature? Notre tâche à nous fut de les obtenir; la leur est de nous retenir; on l'oublie trop! - Dette forstår Du neppe nu, thi Du forstaaer ikke "Menneskenaturen", men en Gang vil Du komme til at sande det. Gid det da ikke maa være forseent!

Dog videre. Du beder mig indrømme Muligheden af at det kan gaae som Du troer. Det har jeg allerede gjort, muligt er det ganske vist; det vilde være taabeligt at benægte dette, men ligesaa taabeligt er det at benægte den modsatte Mulighed. Og denne sidste Mulighed er efter min Indsigt og Kjendskab til begge Parter, navnlig til Dig desværre endnu den sandsynligste. Derfor er det jeg ængstes saa uhyre paa dine, paa begges, Vegne og derfor er det at jeg maa gjøre hvad jeg kan for at bringe Dig til at vaagne af din Ruus og give Dig Tid og Leilighed til at reflectere frit over dit Forhold. Jeg havde haabet at din Reflection efterhaanden skulde vaagne af sig selv, naar Du fik alvorlige Ting at tænke paa, naar Du kom til at koncentrere hele din Hu og Tanke paa først og fremmest at blive til Noget, thi derfor reiser Du jo.- Men det viser sig desværre, at dette ikke vil kunne skee, idetmindste ikke itide, naar Drømmene og Sværmerierne stedse holdes vedlige ved stadigt at puste til Ilden gennem Kjærlighedsbreve. Jeg havde dog lidt Haab om at en erfaren Vens Raad, som Du veed kun tænker paa din Lykke og en Faders indstændige Bønner skulde bringe Dig til at er-

kjende idetmindste Muligheden af Du ikke havde det rette Fremsyn og dermed erkjende det Uforsonlige i nu at fortsætte denne Forbindelse gennem Breve. Derfor indskrænkede jeg mig til at bede Dig indstændigt om at ogive denne Correspondance. Gid Du endnu frivilligt kunde beslutte dette Offer som jeg gjentagende opfordrer Dig til at bringe - heelt og ubetinget - for din egen og hendes Fremtids Lykke. Om Hensyn til mig vil jeg ikke tale, men Du kan begribe at saalænge Du og

hun vedblive at foretage Eder noget, som jeg maa betragte som i høieste Grad uforsvarligt, er det mig umuligt at mødes med nogen af Eder og at Du dermed ikke alene udvider den sørgelige Kløft mellem Dig og mig, men ogsaa lægger et vistnok tungt Tryk paa hende, thi det er ganske rigtigt, som Du forudsætter, fordi hendes Familie her i Byen ville føre hende sammen med mig under de nuværende Forhold og heller ikke ville afbryde Forbindelsen med mig at hun holdes borte.- For at dette kan blive anderledes, forlanger jeg, som sagt, ikke at I skulle opgive eller lære at opgive Eders

III

Tilbøielighed, men kun at I skulle prøve om den er sand nok til at ligge og groe i Stilhed, uden stadigt at give den ny Næring og dermed gjøre Selvprøvelse umulig.- Viser det sig da, at I begge, naar Du har endt dine Lære- og Vandreaar, finde hos hinanden det, som I da føle Trang til, da skal jeg med Glæde give mit Samtykke og min Bistand til Eders Forening men det maa Du vide, at uden en saadan Prøve d.v.s. en fuldstændig Taushed fra begge Sider kan jeg ikke komme til den Betyggelse, som min Samvittighed kræver, for at jeg skal række min Haand dertil.- Da jeg veed hvor vanskeligt det er for Dig at vise Selvfornægtelse og at bringe et Offer, burde jeg maaskee vise Dig Alternativet og sige Dig hvorledes Forholdet vil stille sig, dersom Du foretrækker at opgive min Bistand og at gaae din egen Vei, men det vil jeg dog ikke, da det let kunde faae Udseende af en Trusel og da jeg nødigt vil opgive Haabet om at Du endnu kan komme saameget til Erkjendelse at Du kan og vil gribe det Rette af egen Drift

Jeg vil haabe at Du vil finde Kraft dertil i Erkjendelsen af at det er din egen Letsindighed og ungdommelige Overmod der har bragt Dig i din nuværende Stilling og at det er den uundgaaelige Nemesis, som nu rammer Dig; i Erkjendelsen af at din Character trænger til en alvorlig Prøvelse og at Du desuden trænger til at samle din hele Kraft, for at blive til noget ved din egen Anstrængelse og endelig i Erkjendelsen af, at din Tilbøelighed, dersom den, som Du jo troer, har en sund Rod og en fast Grund, langt fra at svækkes, tværtimod vil styrkes ved Modstanden og Prøvelsen.- Jeg ønsker ikke at Du skal svare mig før Du har tænkt og reflecteret tilbørligt, men jeg venter at faae dit Svar inden Udgangen af denne Maaned for at jeg derefter kan tage mine Beslutninger. Hvor haarde mine Ord og mine Fordringer end kunne synes

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Dig, stoler jeg dog paa at Du kjender mig saa godt, at Du vil modtage selv det Tunge som et nyt Beviis paa min Kjærlighed og at Du veed det ikke er uden Smerte at jeg siger og gjør hvad jeg veed vil smerte Dig. Men jeg maa. Hermed Farvel.
Din hengivne Jacobsen

I $\frac{6}{2}$ / 67 Ljære Carl! **C.M.** D. 6 Februar 1867.
Ondag

Jeg har ikke sagt for dig, at dit første Brev
gjorde et meget indflydeligt Indtryk paa mig, thi det
har fremst af en intellectual og moralsk Højskole
for dig, som jeg ikke havde ment at finde i en saadan
Grad. Det var nemlig Brev af en fornuftig Carls
eller af den mindste Omvæltning, men den Reaktionen
og en indvirkning paa dit Liv. - Jeg vilde ikke forlæde dig
skulde som du dog, inden at blive endnu stærkere
manfaste eller vakkende af begge dele med dig
sædlig. Det er mig derfor ansvarende kjædet, at du i
dit fjerde Brev, som jeg modtog idag, åbenlyst udtalte,
at du selv har følt paa indvirkningen dit første Brev
over og har sigtet dig at indstille Indtrykket som
Jeg mit Brev for hvad som dit første (Immanuel
dette, at du har himmels Provis at sandt Brev er
at betragte (Forsættelse) og faldt mig dit dit
fjerde. - Du siger mig selv at indvirkningen, at Brevet
høi den Tilværelse var tilfredsfindende Punkt og at
den samme en indvirkning Grund. Du mit da ogsaa
mig indse, at du har et en stor Respekt med, i den
Alde du nu i og saa ender som du nu, at jeg
dig drakt og ender at lægge du selv dog end
født at græne dig selv og make indtil du havde
afsnormet en Omvæltning Mandskab. Du mit
mit ogsaa mig den indse dit indvirkning i at indlede

en faadun Luukindellu yaa en Eet, da diu itta me
Audd and diu Taderu Paa, uden at faa itta dig een
at diu Taderu Tindt og mildt killege dit, efers du it
begge usaatte midt, at itta me indkennidde Jaest
indfandiguligt. Det er diuun Luffindigfud, faa diu
in hures Toungkauer af. — At jeg itta Tindt faa
den mindte Tilleed dit en indre faadunne Oustandig,
fader affvaar og inditket Cirkvairdigfudt Meed, mit
diu in indre me en Palufolge og diu mit affaa in
Tindt fette, at dit me in in framigelige Jleif, faa
Taderu at affvaar den Ulykke faa diuun diu Luffin,
digfud Tindt og affvaar at Taudfuligfud mildt
meed faa. Ind meen hlaa jeg itta diu in indretallet
af diu flakke, faa adhaadlafti Omgaa. Diuun finte
Aet mit diu in indretallet in fette faa hant faa og diu
indretallet diuun meed hant meed Meedleden og in
meen diu at faa faad finte Oustand og at
falakkeat Oustand faa at diu Tindtfaa er affvaar og den
faldt ind faa fette Liffet. diu affvaar dit faa indretallet
indretallet at diu Tindtfaa meed diu Tindt diuun meen
in hant faadretfaa og itta mindte Jleif.
at diu jeg gadd faadfaa, diu diu faa itta faad faad
jeg, faadretfaa meed diu fette alder fette, faa meed
Meed dit, at en faadretfaa, diu faa meed meed
faa hantfaad faa diu og meed hantfaad and diu, diu
meed faadretfaa faadretfaa, meed fette faadretfaa
faa diu mindte Tindtfaa. Ind meen me dit itta

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

littet et væsenligt bestemt forbehold, som endnu ligger
i det af de tilfælde jeg har set ofte af som marer
laenge, indensom en gids Madskend, som den tiende
foruden, en stædt giennede hestflidalt, ja en malde
som Opavn. - At den Lægehalp alligevel ikke
alene har Lægenat faldt sig men endog for et lidet
Læge: Substanset medes Anstaltstjen: Lægen, men
end en stædt hestflidalt af det Læge i den hestflidalt
Lægeflidaltstaben Lægen indstalt af det og Lægeflidalt
Læge, og indet hestflidalt, men faldet indet hestflidalt, li
det Lægeflidalt for det giennede Lægeflidalt det væsenligt
Lægen. - En anden, den siges selv, at den, medes
den med forbeholdet af væsenligt medet end G, det
men hestflidalt for faldet hestflidalt og endog faldet
det indstalt, men en at Lægeflidalt forbeholdet,
"en Lægeflidalt den ikke". - Dette er væsenligt det
hestflidalt med det væsenligt Lægeflidalt, at Lægeflidalt,
d. s.: Lægeflidalt, der alene den selv det faldet
det af det hestflidalt, aflages og at Lægeflidalt
i samme Grad hestflidalt, Lægeflidalt men en faldet
stædt hestflidalt for selv Lægeflidalt hestflidalt
galdet hestflidalt det selv hestflidalt og væsenligt
Lægen. - Den selv "at jeg ikke selv selv indstalt
det at selv væsenligt og faldet;" men, det at den hestflidalt
Lægeflidalt jeg faldet selv selv; men det jeg selv selv hestflidalt
Lægen selv, at selv det hestflidalt, men den selv selv det

at alle og demost om du, naar du kommer i
den Alder, naar det kan bli en Tale om en Læsting,
dette og naar Ønges maalt deficiens skal opgjøres,
om du da deur alle den Gjænde, du i den lidte
knyd om forgydte. - For et Aar siden naar du
ikke istand til at alle, thi da naar du ikke Ønges
af Øngesfod og Palmeforsøgelse: det kind, dette
færd og mundmædige Grundforsøgelse for Læsting,
lyst. - Du fik 3/4 Aar Ønges: det landt som
som jeg saales bedraget Mægt til at naar duen Gjænde,
menget, naar naar fransa for du ikke samt det lyse
til at behæve og jeg for mistet forer Byld: at duen
tid ikke for naar naar forgydte indt jeg allfor
menget for haaret Næse for dig. - Man forer om du
færd samt flæse fransa med Etsfærdt og, med det
naar haarelyst saugmest at leve, at en fransa
som du, du for et Aar siden aldrig samt kært et
naar Ønges af et kindt gjænde Etsfærdt,
allende en færdt naar alder og naar menget
og en færdt naar istand til at kært Ønges,
en færdt naar kært dig Øngesfod og færdt
af naar du færdt. - Cant gaa det saare kært.
Naar du en færdt mig den færdt og den
Etsfærdt til at dele (d. s. at mig) Ald med færdt, om
og du færdt mig om dette ikke er et fransa
om Øngesfærdt, om det fransa om det naar fransa,
for naar jeg gjænde dig den færdt, at jeg dig med

II ^{La 67}
Ja enden jeg gjættel: Her, Gjen Carl, har det
det. - Dette er den et Helt uortogt om en Laugfal
eftor Gjentligst, et uigtaligt, partisk Omsvarer,
der idealiserer sin Gjættel og fælger: Kjærligheds
af den mindelige bestaling, der gættel i samme Hælede.
Dropten der Jættel den forføring, som der fættel bestalt
uanset, som den der Jættel fættel selv uanset
at den forføring bestaling for alle Mand
den agter den gjættel Gættel for flere fættel
Gjættel, som mildt den den der Jættel bestalt. Det er
uanset det Jættel med den fættel Jættel bestalt at
især i en uanset Alder, at Mættel bestalt, at den
bestalt for en bestalt, for at bestalt mellem
den og Hættel bestalt, uanset. - Derfor gættel den
forføring uigtaligt bestalt: bestalt det der
bestalt. - Men forføring den bestalt, fordi at bestalt
bestalt er som bestalt for at bestalt
bestalt, derfor er det uanset med bestalt
at det den bestalt bestalt, uanset bestalt den bestalt
bestalt bestalt. Men for at den bestalt den bestalt
det bestalt bestalt og for at den den bestalt bestalt
bestalt bestalt bestalt bestalt bestalt, som den
bestalt bestalt bestalt bestalt bestalt bestalt. Den
bestalt den bestalt den bestalt bestalt bestalt bestalt
og den den bestalt bestalt, det bestalt bestalt bestalt.

niau Gjædelig og Gjævnfuld og Gjærligstænd
Gjævn. Der er en Stærke Stærke i de Ord,
som Beaumarchais - Der er en Stærke og fjæs
Stærke i de Ord - Stærke Stærke Stærke
i Stærke. Stærke Stærke Stærke: Je l'aime
beaucoup, mais trois ans d'hymen rendent l'hymen
si "respectable"! og Stærke Stærke Stærke Stærke: moins
d'uniformité, plus de piquant dans les manières,
en, je ne sais quai, qui fait le charme, quelque
fois un refus. Nos femmes croient tout
accomplir en nous aimant: cela dit une fois,
elles nous aiment et sont si complaisantes
et si constamment obligeantes, et toujours,
et sans relâche, qu'on est tout surpris en
beau jour de trouver la satiété ou l'on
recherchait le bonheur. - - C'est qu'elles
n'étudient pas assez l'art de soutenir notre
goût, de se renouveler à l'amour, de ranimer
le charme de leur possession par celui de la
variété - - Changerons-nous la marche de
la nature? Notre tâche à nous fut de les
obtenir; la leur est de nous retenir; au l'oublier
trop! - Stærke Stærke Stærke Stærke, Stærke
Stærke Stærke Stærke Stærke, Stærke Stærke
et Stærke Stærke Stærke Stærke. Stærke Stærke
et Stærke Stærke Stærke Stærke!

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Jeg medtog. Du beder mig indrømme Mislykkelser
af et det kan gøre som du lærer. Det gør jeg alle-
velde gjæst, undvige er det ganske nytt; det milder
nære taalbarst at hævde alle, men begynde
taalbarst er det at hævde den med Natten Mislykkelser
og den gamle Mislykkelser er efter min Kundskab
og Lyndskab til begge Parter, især til det
det nærmeste ind i den sandhede. Drasen er det
jeg nævnte som især gør den, som begynder, Maget
og Drasen er det at jeg er gjæst Jeg er selv
for at hævde sig til et nærmere af den stund.
og gøre sig Eid og Lyndskab til at reflektere
for ans det Tal. Jeg fandt saaledes at den
reflexion efterfølgende skilde maget af sig
faktum, naar den sit almindelige Eid at hævde
gør, naar den den til at cautionere fæle den
for og caution gør for og for at blive til
Maget, til Drasen er den jo. - Men det
næste sig det nærmeste, at alle ikke mit den den,
ideelt den den, naar den den og den,
nære den den den den den den den
til den den den den den. Jeg
fandt dog lidt den den den den den,
som den den den den den den og den
indværende den den den den den den den

gænde i det uindende Minde af den 18de Jante
det vilde Traubjen og derved udfærdigede det Offes
forord i sin at fastholde dette Sæmme Sæmme
hvidt af gjenneen Orsæm. Derfor indfærdigede
jeg mig til at bede dig i den Hensigt om at
agge den Sæmme Sæmme. Gid den ender
forvilligt Gænde haster den 18de Offes, som jeg
gjæmte af færdigede dig til at hævne - Jætt
og i Hensigt - for den ager og færdigede Sæmme
Lytt. Om færdigede til mig mit jeg 18de kate,
men den Sæmme begynder at færdigede dig og sin
nat blinde at færdigede Sæmme Orsæm, som jeg
men kate færdigede i Jætt Orsæm i færdigede,
at det mig i Hensigt at udfærdigede med udfærdigede af
Sæmme og at den Sæmme 18de alene indfærdigede den
færdigede Orsæm udfærdigede dig og mig, men agge
begynder at udfærdigede kate Orsæm som færdigede, bli det
en gænde rigtigt, som den færdigede, færdigede
færdigede Orsæm i kate 18de vilde færdigede
færdigede med mig indre de udfærdigede Orsæm og
færdigede 18de vilde udfærdigede ind mig
at sin færdigede kate. - Sæmme at 18de Sæmme
kate udfærdigede, færdigede jeg, som færdigede, 18de
at I stille agge alle Sæmme at agge Sæmme

III
6/12 67
Tilberedingssted, naar den at stille prøver om
den nu fandt nok det at lægge og gøre i Hilsed,
uden Hadigt at gøre den sig Hvering og Dromad
gjøre Palmgængelste i uindelig. - Hilsed det sig
da, at Hænge, naar den for med den Lær-
og Hænderaar, findes for sin anden M. som H
da føle Crany det, da skal jeg med Glæde gøre
mit Hændering og min Hænder det Hænder
men det var den med, at uden en Hænder prøver
d. m. f. en Hændering Hænder for Hænder Hænder
den jeg Hænder Hænder det den Hændering, som
min Hændering Hænder, som at jeg skal
med den Hænder Hænder.
da jeg med den Hændering Hænder for sig, at
mit Hændering Hænder og at Hænder at Hænder,
Hænder jeg Hænder med sig Hændering og
sig sig Hændering Hændering mit Hænder sig, Hænder
den Hændering at Hænder min Hændering og
at gøre den Hænder Hænder, men det mit jeg Hænder
Hænder, da det Hænder Hænder Hænder af den Hænder
og da jeg Hændering mit Hændering Hænder om at den
Hænder den Hændering Hændering det Hændering at
den Hænder og mit Hænder det Hænder Hændering

Jeg vil gerne at du mit færdige Kraft driller
i følgende af at det er din egen Lykke og
og uendeligheden Omvendt der for heraf sig i
din uendelige Stilling og at det er den uendelige
Mængde, som er uendelig sig; i følgende
af at din Gæstfrihed kræves til en almindelig
førelse og at du derudover kræves til at gøre
din Jule Kraft, som at blive til Nægt med din
egen Ophængsel og endelig i følgende
af, at din Tilværelse, som den er, som du
jo kender, som en færdig det og en færdig Grund,
langt fra at snævre, som den er med sig selv og
Modstander og Jævnaldere. - Jeg ønsker ikke
at du skal være mig som du for kendt og
~~uendelig~~ uendelig tilværelse, men jeg ønsker
at gøre det som indens Udgangen af din
Mængde som at jeg driller den som min
Læstingens. - Som som min Ophængsel
Læstingens med din færdig sig, Skal jeg dog gøre
at du Gæstfri mig som gæst, at du mit uendelige
færdig det som et uendelig som min færdig
sig og at det ikke er indens Omvendt at jeg sig
og gæst som jeg med mit færdig sig. Men jeg uendelig
som den er. din færdig sig